

ناول

گاونڊی

Ketabton.com

ليکوال: محمد صميم (فيض)

ڊيزاين: محمد كريم (فيضي)

شميره: ۰۷۶۴۱۷۲۶۷۹/۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶

د ڪتاب بیژندنه

گاونڊی (ناول)	د ڪتاب نوم.
محمد صمیم (فیضی)	لیکوال.
محمد کریم (فیضی)	ڊیزاینر.
۱۴۰۲/۱/۲۸	د چاپ ڪال.
۰۷۸۴۰۰۳۱۵۷	د لیکوال شمیره.
۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶	د ڊیزاینر شمیره.
Karimullahfaizi3@gmail.com	د ڊیزاینر بریبنالیک.

که چیری تاسی غواری خیل کتابونه ته ڊیزاین ورکری

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نوله مور سره په تماس کی شی....

ڊالی دی وی!

زما گران پلار او خوږی مور جانی ته
چی تل یی پر ما زیار ویستی او زه یی هسولی یم

گاونډی (ناول)

و نه وو کلونه پخوا په یو بڼکلي کلي کی خلک اوسیدل

د دی کلي خلک ټول خواري کښه خلک ول یعنی هر چا به جلا جلا دنډې درلودلی
څوک پکی ترکان و څوک به خټگر و او همداسې نور

په یاد کلي کی د دولت له طرفه هیڅ کوم ډول کومک نه و شوي

لکه داسې پکی مرکزي کلینیک نه و بنوونځی و خو د یاد کلي
نه یو څه اندازه لری و نو خلک به ورسره ډیر په ستونزه کی ول
نو ددغه کلي نوم وو محسین آباد.

په دغه کلي کی موږ هم ژوند کوه کله چی تازه موږ په دی کلي کی ځمکه اخیستو
نو شاوخوا ډیر لږ کورنه ول چا جوړ کړی

ول او چا تازه آبادی پکی کوله خو خیر موږ هم ورو ورو پکی آبادي پیل کړه

د انگر نه دیوالونه مو چارپیر کړل پلار می یو فلز کار ته ویلي و

چی زما د کور لپاره دروازه جوړه کړه هغه ته دی

هم خدای خیر ورکړي یوه بنایسته دروازه یی جوړه کړی وه .

راموره او دروازه مو ودروله نور به رو رو داخل د انگری کوتی جوړی کړی بڼه

بنایسته رنگ او روغن مو ورته ورکړ بیا ورته ورغلو ژوند همداسې تیریدو

زه هم د اوه کلو شوم پلار جان می په

بنوونځي کی شامل کړم کتابونه او کتابچی او نور د اړتیا سامان راته واخیست.

زه به هم بنوونځي ته ډیر په شوق تلم خو زه دی کلي ته نوی راغلی وم

نو زه ما سره نور ملگری نه و خو ورو ورو نوي ملگری می پیدا کړ.

گاونڊي (ناول)

هره ورځ به بنوونځي ته تلم او را تلم په دي کي پوره دري کاله تير شو

زه هم په دريم ټولگي کي شوم

يوه ورځ بنوونځي نه راغلم ډوډي مي وخوره ديوال ته مي ډډه ووهله
په دي وخت کي دروازه ټک ټک شوه زه ووتلم دروازه مي خلاصه کړه

گورم چي يو بنايسته جنی توري سترگي خرمايي ويښته

سپين مخ لکه د څوارلسمي سپوږمي

هغه سلام واچوه ما هم عليکم کړ ما ورنه پوښتنه وکړه

تاسو څوک ياست او دلته څه کوي؟

هغي وويلي: موږ نوي کډه راوړي زموږ په کور کي

څاه نشته ځکه ستاسو د کور ور مو وټکوو ما ويل چي تاسو څاه نه اوبه يوسم.

جني هم زما په عمر وه زه هم په منډه لارم

کوټي ته مور جانه مي لږ څه سابه پاکولي ورته مي وويلي:

موري زموږ کور ته اوبو پسي زموږ نوي گاونډي

راغلي مور مي هم راغله ورته يي وويل:

ستري مشي لوري پخیر راغلي هغي هم ورته وويل خير

يوسي مور مي تري پوښتنه وکړه چي ستاسو کور چيرته دي

هغي جني وويل:

همدغي کوڅي په بر سر کي زموږ کور دي.

بيا مي مور وويل: ستا نوم او د کوم ولايت نه راغلي يي؟

هغي وويل: زما نوم زهرا ده او موږ د ننگرهار نه نوي کډه راوړي دي کلي ته.

مور ورته وويل:

گاونډی (ناول)

تاسو څو کسه په کورنۍ کې یاستی؟

هغی وویل:

موږ دوه خویندی او درې ورورنیه یو مشر ورور می په ننگرهار
کې پوهنتون وایي.

هغی پسی می دوه نور ورورنیه بنوونځي ته ځي. زه هم په دریم ټولگي کې زده
کړه کوم بله خور می وږه ده او پلار می د دولت افسر دی.

مور وویل:

ماشالله خدای مو همداسی کامیابه لره هغی هم مننه وکړه
او سطل یی پک کړه او ولاړه خپل کور ته .

زه همداسی هره ورځ به می ملگرو سره بنوونځي ته تلم او راتلم
او پس له بنوونځي کله به می له ملگرو سره لوبو ته تلم ورځی او شپي به می
خپل درسونو سره بوخت وم زما نو د موبایلو جوړلو سره زیاد شوق وو
ما می پلار جان ته وویل:

پلاره خیر دی پس له وخته زه غواړم د موبایلو جوړلو مستریتوب زده کړم ما په
بنار کې د کوم مستري سره شاگرد کړه پلار می هم را سره ومنله.

زه یی بوتلم بنارته هلته یی یو ملگری چی نوم یی استاد صدیق وو
زه یی شاگرد کړم پس له بنوونځي نه به د موبایلو ورکشاپ ته تلم خو یو میاشت
وشو ما هم د هر ډول موبایلونه ترمیم کول لږ لږ زده کړي وو.

استاد هم پر ما ډیر پام کوو کله چی کور

ته راغلم نو سلام می واچوه د مور جانی نه می پوښتنه وکړه؟

چی موری هغه زموږ گاونډی اوس هم اوبو پسی راځي او کنه .

گاونڊي (ناول)

مور وويل:

هو ڄويه راڻي زه به ورته ڏير
خوشحاله شوم چي ڇه شڪر دي چي اوبه خو وري.

خو ورڻي او شپي تيريدى زه لڙ لڙ زلمي شوم خو خپل درسونو ته به مي هم پام
ڪوه ڊ ڏٺور نيم مياشتني آزموينه هم پيل شوه ڊ شپي لخواه به مي ورته مطالعه
ڪوله. په آزموينو ڪي به مي بنه پارچي حلولي آزمويني هم بنه پاي ته ورسيدى.
درى ورڻي رخصتي شوه ما ويل:

بنه نو په دي درى ورڻو ڪي به هغي زهرا جاني
ته ڊ ميني ليڪ وليڪه خو سل زره مي ورته يو ڪرو او ورته داسي مي وليڪل:
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

پس له سلام نه خدای دي وڪري چي روغ او جور اوسي. بيا مي ورته ڊا بيت
وليڪه.

(ڊنگه ونه جگه پوزه غتي سترگي)

(بنڪلاگاني خو په تا باندي تمام دي)

نور مي ورته وليڪل:

هغه اوله ورڻ چي زموڙ ڪور ته اوبو پسي راڻي وي پس له همغي ورڻ
نه ما پر تا زره و بايله نو زه درته صفا وايم چي زهرا جاني مينه ڊر سره لرم.
ڪه ستا هم زما په حال زره سوزي نو ما ته بيرته خواب راڪره.

گاونڊی (ناول)

خو بلاخره ما ليڪ ورته وليڪه اوس نو دي
ته سوچ وري وم چي دا به زه ڇنگه ورڪرم.

ورته خو ليڪ مي پت په جيب
کي کيخوست او لارم مور ڇنگ ته ورته مي وويل:

مور جاني دوه ورخي وشو چي زه په کور کي يم هغه زمور ننگر هاري
گاونڊي اوبو پسي هم نه راڃي داسي راته بنگاري چي مريضه شوي نه وي.

مور مي خندا وکړه او وويل:

داسي نه چي ور باندی مين شوي که ڇنگه؟

ما ورته وويل:

نه مور جاني زه او مینتوب ډيره لري خبره ده هڅي مي پوښتنه وکړه.

مور مي وويل:

هغه مازيگري راڃي نو زه خوشحاله شوم..

ما ويل:

کله چي مازيگر شو ليڪ ورته د څاه په غاڙه ږدم او هغه به يي واخلي.

پس له ډيره انتظاره کله چي مازيگر شو زه زر زر کوتي

نه ووتم ليڪ مي ورته د څاه په يوه غاڙه کيخوست کله چي هغه

راغله زه نو ورته د کوتي په کونج کي پت وم خو هغي سطلونه

ډک کړه. په تلو کي يي فکر شو او ليڪ يي پت اوچت کړو.

زه هم ورته ډير خوشحاله شوم نور نو خداي (ج) ته مي دعا گاني شروع کړي

گاونڊی (ناول)

خو هله هله په دی کی نو زموږ بڼوونځی هم په سبا باندی شروع کیدو. نور زه د نتایجو ته په طمعه وم شپه می په سوچونو کی تیره کړه.

او سهار ته بڼوونځی ته لارم ټول ملگري می راغلي وو.

ما هم ټولو سره روغیر وکړو هر چا ویلی:

چی اول نمبره به څوک وي؟

خو ټول زده کوونکي خپلو ټولگیو ته لارل.

زموږ نگران چی استاد بختیار نومیده راغی ټولو ته یی بڼه راغلاست وویل:

بس نور نو دنتایجو ویلو ته یی پیل کړو. په اول سر کی وویل:

آیا تاسو پوهیږئ؟

چی څوک اول نمره ده ټولو وویل: نه استاد وویل:

سهراب اول نمره ده.

ما باور نه کوه کله چی پارچه یی راکړه نو گورم اول نمره شوی وم.

ټولو ملگرو راته مبارکي راکولی ما هم د ټولو نه مننه وکړه

نو راغلم کورته مور می پخلی کولو سلام می واچوو مور ته می وویل:

موری زه اول نمره شوی یم مور می مبارکي راکړه

او بڼکل یی کړم او وویل:

شبابس ځویه

ما ورته ویل موری اوس می نو پلار جان ته ووايه چی سهراب اول

نمره شوی ورته موبایل واخله او هو رښتیا په یاد می شول

مور ته می وویل:

گاونڊی (ناول)

موری هغه گاونڊی څنگه راځي او کنه؟

مور می وویل:

نه ولا ځویه دا دوه ورځی کیږي هیڅ درک یی نشته خدای شته چی ډیر می زړه خراب شو په دی خبری ما ویل هلکه داسی نه چی درنه خفه شوی وي.

خو نور نو ماته کور خوند را نکړو بهر ته ووتم

او لارم د خپل ورکشاپ ته هلته هم د پیرودونکو گڼه گوڼه وه.

لږ خفه غونډی وم په دی وخت کی استاد صدیق غږ کړل:

وه هلکه ستا څه بیړی غرکه ده. چی په سوچونو کی ډوب یی.

ما ورته وویل: نه نه استاده کومه خبره نشته.

هغی وویل:

نو څومره درته غږ کوم او ځواب نه را کوی.

ما وویل:

هڅی می لږ په سر درد دی. ویل یی بڼه که کومه خبره وي

ما ته ووايه بیا ته خو زما د سترگو په وړاندی را لوی شوی شرمیره مه.

نور ما هم ورته ټوله کیسه بیان کړه.

خو استاد صدیق هم وویل:

نه نه داسی خبره نده چی پری خفه شی

بس انجونی لږ څه نڅری کوی خو خدای مهربانه دی.

گاونڊی (ناول)

ما ورته وویل:

فکر دی وی استاده چی پلار جان می پر ما خبر نده احتیاط کوه. هغه هم ډاډ
راکړو ویل بی غمه اوسه.

زه ماښام کورته راغلم سلام می ټولو ته وکړ..

د شپې ډوډی مو وخوره چای مو وڅکه

زه ولاړم خپلی کوتی ته مونځ می وکړ او دعا می هم وکړ.

خپل خای کی می خان واچوو او خان سره وایم

چی هلکه کله چی سهار تلې ښوونځي ته د هغوي د کور دروازه

وتکوه او پوښتنه وکړه خو بیا هم نکیده همداسی په سوچونو کی خوب یوړم.

یوه ورځ کور کی سودا خلاصه شوی وه مور می را وویل:

سهرابه خویه دا پیسی واخله او چی کله راتلی نو خان سره سودا راوړه.

ما وویل:

سمه ده زما خوړی مور جانی.

زه همداسی ووتم زمور هم همدا یوه لاره وه چی د هغی د کور

مخ نه تیریده عمومی سړک ته کله چی کوڅی سر ته نږدی شوم گورم چی

هغه په دروازه کی ولاړه ده زما زړه نور په درزیدو شو خو توکل پخدای ورغلم.

کله چی د هغوی د دروازی مخی ته ورسیدم ...

نو ترپ شو لیک یی را ته خطا کړو او ژر یی دروازه بنده کړه.

ما هم ژر لیک جیب ته که خو په دی ورځ هم خوشحاله او هم نا قراره وم.

گاونڊی (ناول)

لاڙم ٻنار ته په گرزیدو گرزیدو می..

سودا می ٽوله واخیسته او بیرته د کور په لوری روان شوم.

په ٽوله لاره کی همدا سوچ می کوه که هغی راته نه ویلی وی بیا خونو دا ٽول
کلی پریزدم اوله دی ملکه خم خو بیا می هم ویلی چی نه سهرابه داسی به هغه هم
نه کوی چی ستا زره مات کری. خو هه خدای مهربانه ده.

په سوچونو سوچونو ورسیدم کور ته سلام می واچوه.

ٽوله سودا می مور ته وسپارله او لاڙم خپل کوتی ته کله چی خان می ٻنه راحته
کرو بیا نو جب ته لاس کرو لیک می اوباستلوداسی یی لیکلی وو:

وَعَلَيْكُمْ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

مننه دا چی تا اول زما د روغتیا پوښتنه وکړه.

شکر زه ٻنه یمه او بل دا چی تا ما ته د خپل د زره خبره کری

وه نو ته هه فکر کوی چی آیا زه زره نلرم او یا په مینه او محبت نه پوهیږم.

نو که ما تا سره مینه نوه کری ستا دا لیک ما نه وه اخیستی که می مینه درسره

نه درلود په هغه ورځ به می شکولی زه هم مینه در سره لرم..

او دا بیت یی لیکلی وه

(ستا غونډی جانان می نصیب شوی ده)

(ولی به سیری اسمان ته نه گوري)

د بیا لیدو په هیله زما سهراب جانه.

داسی ورځ ورسیدی چی زه هم د دولسم ټولگی نه په عالی درجه فارغ شوم..

گاونڊي (ناول)

او هغه هم فارغه شوه او ما نور نو په بنار کي د کانکور آمادگي پيل کړو
ما به هم په بشپړه توگه په امادگي خپله هڅه کوله زما د مور جاني او پلار جان
دا هيله وه چي زه په اينده کي يو تکړه ډاکټر شم.

ورځي او شپه مي پر ځان يوه کړي وه ..

او خپل درسو کي مي ډير هڅه کوله او همداسي
خپل مينه مي هم کوله په ليکونو مو د يو او بل احوال اخيستو
ځکه چي زه به ماينام له بناره راتلم نو ما سره به زيات وخت نه وو

کله به مي چي ليک وليکه

نو د هغوي د کور مخي ته مي وغرځوه هغي به ليک واخيستو او لوسته به يي او
کله چي زه ماينام په لاره تيريدم هغي به راته ليک مخي ته غوځوه خو همداسي
زموږ مينه هم روانه وه.

يوه ورځ ما ته يي په ليک کي ليکلي وو

چي آيا تا تراوسه ما نه پوښتنه وکړه.

چي ته څومه نمره فارغه شوي آيا تا ما ته کومه ډالي واخيسته نو ما هم ورته

داسي وليکل تا هم ما ته کومه ډالي اخيستي؟

او سهار چي تللم نو ليک مي ورته وغورځوه ..

او لارم بنار کي اول د کانکور امادگي ته لارم بڼه خوندي د رس مو وويلي پس له
هغي نه راغلم ورکشاپ ته او تر ماينامه د پيرودونکو سره مصروف وم.

کله چي کوڅي ته داخل شوم هغه راته په دروازه کي ولاړه وه

او په يو پاکټ کي يوه جوړه

تور رنگ جامي او يو ليک يي راکړو او په منډه لاړه.

گاوندي (ناول)

زه هم کور ته راغلم

مور می دروازه خلاصه کړه سلام می واچوه لاسونه می ورته بڼکل کړل
او راغلم کوتی ته پوډی مو وخوره چای مو وڅکه او زه خپلی کوتی ته راغلم
مونځ می وکړو بیا نو اول می لیک خلاص کړو لیکلی وو:

گرانه زه پوهیږم

ته اول نمره فارغ شوی یی دا دی هم یوه وړه غوندي ډالی
اوس ته ووايه زه خو ولا دوهمه نمره فارغه شوی یم دا ټول ستا د سترگو اثر وو
په اخرو کی هیڅ می درس نه ویلی اوس نو ته ما ته څه اخلی .
زه هم په سبا باندی کله چی بنار ته تلم نو ما ځان سره وویل:
چی د انجونو به څه خوبنیږی.

مور ته می هم څه نشو ویلی چی د انجونو څه خوبنیږی
خو توکل په خدای لایم کله چی بنار ته ورسیدم نو یو دوکان ته ورغلم په
دوکان کی هم بڼه بیروبار وه خو لایم و ننوتم

سلام می واچوو

سوچ وری وم چی څه واخلم

د دوکان په بر سر کی د یوی خور نه می پوښتنه وکړه.

چی و بڼی خوری زه غواړم چی یوه بڼایسته غوندي ډالی خپله خور ته واخلم.

نو د انجو په ذوق نه پوهیږم .

هغی راباندی وخنډل چی وروره دا ته څه وای خو بلاخره راته یی وویل:

گاونډی (ناول)

چی ته یی کوی یوه بنایسته غونډی جامی هم واخلي هغوی خوشحالیږی

خو ماته هم خبره بڼه بڼکاره شوه هغی خور ته می وویل:

یو رنگ ورته انتخاب کړه.

هغه هم یوه زنگالی رنگه جوړه انتخاب کړه

څادر می هم ورسره نو پیسې می ورکړی دوکاندارته.

کله چی ما بنام شو ما هم ورکشاپ بند کړو راغلم د هغوی د کور مخی ته دروازی

ته نږدی شوم او جوړه می ورته ورکړه.

زه راغلم کورته اوه میاشتی پس زمونږ د بڼوونځي د کانکور آزمویڼه اعلان کړه.

نو ما هم ورته بڼه ځان چمتو کړی وو.

د چهار شنبی ورځ زمونږ آزمویڼه د کابل په پولیتخنیک پوهنتون کی وو.

دوه شپي وروسته سهار وختی مو حرکت وکړو په لس بجو آزمویڼه پیل کیده.

مونږ په اتو بجو ورسیدو ټول خلک ورته روان وو..

خو ټول ملگري او نور خلک هم راغلل او آزمویڼه مو پیل شو استادان د هر کس

سر ته ولاړ ول زه یی په کیسه کی نه وم ځکه چی ما ډیره خواري کړی وه

اول می خپل انتخابونه سم کړل نور می

د پارچی حلولو ته شروع وکړه بڼه وه بڼه پارچه می ورته حل کړه.

هر یو چی به خلاص شو نو د آزمویڼه د صحنی نه به وته ما هم بڼه پارچه وکړه

او ملگرو ته په تمه وم ټول خلاص شول راغلل او بیرته راغلو بڼار ته یو څه

وږي شوی وو لږ چپس مو وخوړ راغلو خپلو کورنو ته.

گاونڊی (ناول)

زه هم ډير ستړی شوی وم نو لایم خپلی کوتی ته
نو قلم او کاغذ می را واخیستو او لیک می هغی ته ولیکه:
سلام زما گرانی نن ورځ می له خیره د کانکور آزموینه وه خو بڼه پخیر تیر شو
او ما هم بڼه پارچه حل کړه او ای ته را ته دعا کوه چی کامیابه شم گرانی بیا هم
تاسره مینه لرم او بیت می ورته ډالی کړو.

(زما تنده ستا په یو نظر شي مات)

(زه یم تبری ته اوبه یی بختوري)

نور زه هم خوب وړی وم سهار د مونځ لپاره مور می را باندي غږ کړو
سهارابه ځویه وه سهارابه پاڅیره چی مونځ به دی قضا شی.
زه ژر پاڅیدم او اودس می وکړه مونځ می ادا کړو او دعا می وکړو بیا چای می
وڅکو او لیک می هم جب ته واچوه
د کوڅی سر ته ورسیدم چی هغی لږ غونډی دروازه خلاصه لیک می ورته ورکړو
او زه ترینه روان شوم کله چی بڼار ته ورسیدم ورکشاپ می خلاص کړو په دوکان
کی می صفایی وکړه ..
او خپلی څوکی کیناستم.

او په انټرنټ کی می گوټی وهلی چی گورم زما د یو ملگری پیغام راغی لیکلی و
سلام سهاراب جانه د کانکور د ازموینو پایله نن په لس بجو اعلانیږی.

گاونڊی (ناول)

ما هم ورتہ وویل:

و علیکم السلام مومند جانہ.

بنہ شوه چی تا راتہ خبر را کړو کنه زه خو خبر نه وم مننه

په خوله دی برکت شه نور زما زره هم په درزیدو شو چی خدایه ته می

دا هیله پوره کړی.

چی زما د مور او پلار هم دا هیله ده چی زه په آینده کی یو تکړه ډاکټر شم

نور نو لس بجو ته په طمه شوم

دا دوه ساعته را ته دوه کاله بنکاریده خو لس بجی شوی

گورم چی زنگ راغی مومند ویلی:

هلکه زه خو د ننگرهار اقتصاد کامیابه شوی یم.

زه هم خوشحاله شوم مبارکی می ورتہ ورکړه او ماته یی وویل:

ته ځنکه ما ویل ما تر اوسه چک کړی ندی.

هغی را وویل:

راکه ایډی نمبر دی.

ما هم ورکړو نیم ساعت ورورسته یی زنگ وکړو او وویل:

اول شیرینی بیا زه به تا ته حال ووايم.

ما ویل سمه ده.

گاونډی (ناول)

هغی عکس راته په مسنجر کی واستوه گورم چی
د کابل پوهنتون طب پوهنځي ته کامیاب شوی وم نور نو د خوشحالی
نه پو جامو کی نه خایدم په دی وخت کی نو

زما استاد صدیق وویل :

وا هلکه سهرابه څه خبره ده .

ما ویل ورته..

زه د کابل طب پوهنځي ته کامیابه شوی یم استاد هم راته مبارکی راکړه او دری
زړه افغانی انعام یی هم راکړو وویل:

کور ته لږ څه خواږه یوسه!

ما ویل سمه ده.

ما بنام نه مخکی استاد اجازه راکړه په بنار کی می میتیایی کیک او کلچی واخیستی
او راغلم کور ته کله چی کوڅی سرته ورسیدم

لږ می تری خپلی گرانی ته ورکړه هغه هم پوه شوه چی سهراب خپلی خوبنی
پوهنځی ته کامیابه شوی او راغلم کور ته مور ته می وویل:

چی مور جانی ځوی دی د کابل طب پوهنځي ته کامیابه شوی نور نو مور می
کلک په غیر کی ونيولم او بنه ډیر یی بنکل کړم او مبارکی راته راکړه.

ما ته یی وویل:

خواږه دی ځان سره راوړی او کنه ما ویل هو هغه جگه شوه په کوڅه کی یی
خواږه وویشه. ټول ملگري می مبارکی ته راتلل ما هم ورنه مننه کوله.

گاونډی (ناول)

په سبا باندی تلم بنار

ته چی د پوهنتون د اړتیا شیان واخلم کوڅی سرکی راته ولاړه وه..

لیک یی راکړو او بیرته لاړه.

زه هم لایم بنار د اړتیا ټول شیان می واخیستی او ورکشاپ ته لایم..

پیر خوشحاله وم بڼه په خوشحاله را باندی ماښام شو

زه نور راغلم کور ته پلار می هم له دندی نه راغلی وه سلام می واچوه.

پس له سلامه وروسته پلار جان می هم مبارکي راکړو

پوډی هم تیاره شوه نوش جان مو کړ.

پلار می راته یوه ښایسته جوړه کړی وه او وویل:

له خیره سهار ته ځان چمتو کړه پوهنتون ته ما هم ویلی سمه ده.

لایم مونځ می وکړو او ویده شوم.

سهار ته می ځان چمتو کړو لایم کابل پوهنتون ته کله چی ما د هغه ځای فضا او

ماحول ولیدلو نو پیر می خوښ شو او خدای نه می شکر ادا کړو

خو ټول محصلین خپلو ټولگي ته لاړو د طب پوهنځي عمومی

مدیر راغی او ټولو ته په ورین تندی بڼه راغلاست وویل.

او همدارنگه ټول قوانین یی مور ته بیان کړل خو په خپل وار سره

ټولو استادانو او محصلینو ځانونه وروپیژندل.

اوله ورځ همداسی تیره شوه

په دولسو بجو رخصت شو او زه سیده به راتلم خپل ورکشاپ ته

تر ماښامه به می خپله مستریتوب هم کوله خو کله چی ماښام شو نو دوکان می

بند کړو راغلم کور طرف ته کوڅی ته چی ورسیدم

گاونڊي (ناول)

هغي راته ليڪ را ڪرو.

ما به اڪثره وخت مونخ په دوڪان ڪي ڪوه چي قضا نشي
راغلم ڪور ته ٽول ناست وو ڀوڊي تياره شوه پلار مي رانه پوڀنٽه وڪره
ڇنگه وه؟

اوله ورخ ما وويل بس شڪر ٻنه وه ٻنه تيره شوه نور زه لارم
اوليڪ مي را واخيستو داسي ليڪلي وو..

سلام گرانه!

زه هغه ورخ پوهه شوم چي تا راته خواڙه راکرل.
اي ما درته هر شپه دعا ڪوله ودي ليدوڇيل د خوبني پوهنخي ته ڪاميابه شوي
اوته پوهيري؟

هغه زما ورور چي په ننڪرهارڪي پوهنتون ويلى
هغه هم سبا ته له خيره فارغيري

ته ڇه فڪر ڪوي چي زه ورته ڇه واخلم
جامي او ڪه يو بنايسته غوندي ساعت ورته واخلم ته به زما ورور سره حتمن
روغيراوملگرتيا ڪوي ڪه نه نو ڀيره گرانه به وي.

رڀنتيا هغه بله ورخ ستا مور زمور ڪورته راغلي وه.
او ما هم ٻنه قدر او عزت يي وڪرو ما ويل:

ڪه خدای ڪري وي زره يي لاسته راوورم او ستا د مور اينگور شمه چي رڀنتيا
ووايمه ستا د مور اخلاق مي هم خوبين شو.

گاونڊی (ناول)

خو شپي ورڃي همداسي په چٽڪي سره تيريدى..
ما هم خپل درسونو كى هڅي كولى يو سمسټر پخیر سره پای ورسیدو
زه هم پكى دوم نمبر راغلم.

پس له پوهنتونه به ورکشاپ ته به تلم
ماښام به كور ته راتلم كلې ته د هغې ورور هم راغلى وه.
يو ورځ نو د جمعي مباركه ورځ لارم جومات ملا صيب جمعه وركړه
زه نور رو رو روان وم چي هغې ورور هم راپسي وو...

يو بل سره روغیر وكړو
نو له خبرو معلومیدودیر پوه او لایقه هلک وه..
د كوڅي سر كى د دوى د كور نه بنكته سره ولاړ وو..
نو ما نه يې پوښتنه وكړه چي نوم مبارك دى څه دى؟

ما وويل:

نوم مې سهراب دى.

هغه يوه ټوكه هم وكړه چي رستم دى څه كړو؟
دواړه سره په خدا شو بيا يې وويل:

څه مصروفيت لري؟

ما ورته وويل:

زه د كابل پوهنتون د طب پوهنځي د دوهم سمتسر محصيل یم.

هغه وويل:

ماشالله خدای هميش همداسي كاميابه لره.

ما هم ترينه مننه وكړه.

گاوندی (ناول)

ورته می زیاته کیره پس له وخته د موبایلو مستری هم یم هغه بیا توکه وکیره
نو بیا زما یوه موبایل خراب دی هغه به په تا جور کړم .

ما هم وویل:

ولی نه په دواړو سترگو نور مو سره مخه بڼه وکیره

او راغلم کور مور ته می وویل:

ته هغه بله ورځ د گاوندیانو کره تللی وی؟

مور می وویل:

هو بڼه څنگه خلک ول بڼه خلک ول نور نو مور می شروع وکیره..

چی خویه پیر بڼه خلک دی ټوله کورنی با سواده دی

د بڼخی یوه لور چی زمونږ د کور نه به یی چی اوبه ویره هغی زما یی

پیر قدر او عزت وکړو زما هم پیره خوبڼه شوه ما بڼه بڼه نو سمه ده.

د شپي قلم او کاغذ می واخیسته یو لیک می ورته ولیکه ..

سلام گرانی!

ستا د ورور سره می روغیر ورکړ هغه تا غوندي خوږ او نرم خویه هلک دی

او ای هغه لا ماسره ټوکی هم وکیره

ما ورته صفا صفا وویلی :

چی خدای دی وکړی زره یی نور هم نرم شی

او ای کله چی له خیره پوهنتون می خلاص شو مرکه در لیرم.

نو همداسی زمونږ ملگرتیا او درسونه او بلخصوص مینه بڼه په خوبنی تریده

نو زما د آخري سمستر یوه میاشت پاتی شوی وه..

گاونډی (ناول)

چی نور نو باید د دندی په لټه کی هم اوسم
خو بلاخره زه هم د کابل د طب د پوهنځی نه په عالی درجه فارغه شوم.

ټول خپلوان او ملگری مبارکی ته راتله (حتا) زما د گرانی ورور
هم راته راغی مبارکی راکړه.

او یوه بنایسته ساعت یی هم راکړو او د شپې ته یی بلنه هم راکړه
چی بیگا ته زما سره میلمه یی.

ما وویل:

په زیره کی اوس یی نو خوند وکړو.

اوس زه څنگه دا پوه کړم چی زه ستاسو گرانی خور سره مینه لرم.

خوما وویل:

چی سمه ده شپه شوه زنگ یی راغی وویل:

سهرابه لکه چی زما خبره دی له یاده وتی راشه چی ډوډی تا ته ماتله ده
سل زیره می یو کړو او لایم موږ لارو حجری ته پلار یی هم راغی ورسره
روغیر می و کړو.

فرهاد یعنی د جنی ورور ورته وپیژندلم ورته یی یاده کړه.

پلار جانه دا زما ملگری سهراب نومیری.

او نن د کابل د پوهنتون د طب پوهنځی نه فارغه شو.

پلار یی هم مبارکی راکړه مننه می تری وکړه.

فرهاد هم ډوډی راوړه ډیر خوندور خوراکونه یی تیار کړی ول
ما نو د شرمه ډیر خوراک هم نه کوو..

فرهاد به راته وویل:

ډاکټره ولی داسی شاته شاته کیږی؟

گاونڊی (ناول)

ما وویل:

ڊیره می وخوره خو تر ڊیر ناوخته پوری گپ او شپ مو ولگوه
نور مو مخه بنه وکړه.

راغلم کور ته بیگه ته خپل ټول تحصیلی سندونه می برابر کړل او سهار لارم د
کابل میوند روغتون ته هلته زما یو ملگری وه هغه را ته دنده پیدا کړه..

او زه یی په دنده وگمارلم ڊیر زیات مننه می تری وکړه.
نور نو بیرته چی راتلم ما بنام وه کور ته راغلم..

پلار او مور ته می د خوبنی پیغام ورکړو
چی خوی مو میوند روغتون کی د استاد په توگه په دنده وگمارل شو
یو ځل بیا ټولو مبارکی راکړه.

مور می وویل:

شکر خدایه مور می پلار ته وویل: اوس نو د هلک د کوژدی غمه وخوره.

پلار می وویل:

سمه په سبا شپه باندی می مور زما کوتی ته راغله را یی یاده کړه..
خویه که ستا کومه جنی خوبنه ده ووايه او کنه.

مور درته ستا د کاکا لور کوو ما مه وویل:

موری زما هغه جنی خوبنه ده چی ته یی کور ته تللی وی
او ستا قدر او عزت یی کری وو.

مور وویل:

سمه ده سبا زه بنار ته تللی وم مور می دا خبره د هغی مور سره کری وه
هغی مور ویلی وو..

گاونڊی (ناول)

چی سمه ده چی بیگا ته د فرهاد پلار راشی ور سره غریبوم

ماښام وو زه هم راغلم کور ته ډوډی مو وخوره

مور می راته وویل:

چی ځویه زه نن تللی وم دهغی جنی کره خبره می وریاده کره.

مور یی وویل:

بیگاه ته یی خپل خاوند سره مشوره وکړي بیا خبر درکوم

زه هم پاسیدم مونځ می وکړو دعا می هم وکړه او ویده شوم.

سهار به روغتون ته تلم مازیگر راتلم گورم چی مور می نشته کور کی مازیگر

قضا راغله کور او و یی ویل :

مبارک دی شه د جنی کورنی رشته را سره ومنله

ویلی چی بل سبا مرکي ته را شی زما ټول ملگري او خپلوان راغل

دستمال یی راته راوړه نور نو په کورکی ټن ټکور پیل شو.

پس له پینځه میاشتی مو پریکون وکړو

واده هم بڼه په ټنټکور وکړو اوس نو یوه بڼکلی ژوند مو پیل کړ.

پای

خدای دی وکړي چی ستاسو د خوبنی ور

گرځیدلي وي

بناغلي محمد صميم چي د محمد اسماعيل زوي په ۱۳۷۷ لمريز كال كي د لغمان ولايت په اليشنگ ولسوالي كي زيږيدلي دي لومړني زده كړي يي د كابل ښار په ارزان قميت سيمه كي په ۱۳۸۴ لمريز كال په غلام محمد فرهاد ليسي كي پيل او په ۱۳۹۶ پاى ته ورسوو او په ۱۳۹۸ لمريز كال كي د احمد شاه بابا كثيرالرشتوي انستتيوت څخه يي خپل دوه كلن سند تر لاسه كړي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**